

A man with a grey beard and mustache, wearing a red beret with a gold emblem, a blue uniform with gold buttons, and a red cape, is sitting on a wooden bench with a metal railing. He is smiling and looking towards the camera. The background shows a wooden fence and some greenery.

**Život je pořádný
akčňák!**

**Petr Kábrt, Řád
Ferdinandus Orden
1561**

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

4/2026 / ročník XXXVI / 39 Kč

10 **Seriál: Intronizace královéhradeckých biskupů**

13 **Procházka chrudimskými kostely**

17 **Křestní pramen**

28 **Noc kostelů 2026**

Společnost je tak silná, jak se dokáže postarat o své slabé

Organizace, která o 300 let předběhla Červený kříž. Tak lze charakterizovat Řád Ferdinandus Orden 1561, který loni v prosinci oslavil v Hradci Králové desáté výročí svého obnovení v České republice. Řád, který založil císař Svaté říše římské Ferdinand I. Habsburský, je respektovanou mezinárodní humanitární organizací, sídlící v Rakousku a působící pod patronací rakouské vlády. S jedním z jeho členů, **komturem Hradecké komendy Petrem Kábrtem**, jsem se sešla k rozhovoru.

77 Motto řádu je „Fiat iustitia aut pereat mundus“. Latinské právní přísloví, které se často překládá jako „Ať se stane spravedlnost, i kdyby svět zahynul“.

„Posláním řádu je podpora rodin příslušníků ozbrojených bezpečnostních sborů, hasičů a záchranářů, kteří v přímé souvislosti se službou utrpěli ztrátu, došlo k těžkému zranění nebo onemocnění. Aktivně podporuje pomoc a poradenství obětem násilí, věnuje se rovněž přednáškám,“ představil v kostce organizaci Petr Kábrt. Začalo to projektem, který rakouští členové řádu založili na podporu obětí domácího násilí. Usilovali o jeho rozšíření, bolest obětí nemá hranice. To inspirovalo našeho dnes zemského velitele Ivana Dubce, který působil jako preventista u Městské policie v Hradci Králové. Byl konec 90. let 20. století, domácí násilí ještě zdaleka nebylo trestným činem. Tím se stalo až v polovině roku 2004. Rakouští rytíři Ivana oslovili a vyzvali ho, aby vstoupil do řádu. V roce 2015 byla v katedrále sv. Ducha slavnostně založena Hradecká komenda Řádu Ferdinandus Orden 1561. Na investituru přijelo představenstvo řádu v čele s velmistrem Ernstem Kuglerem a jeho manželkou. Ivan a já jsme v té době sloužili u Městské policie, známe se přes 20 let a Ivan věděl, že jsem praktikující křesťan. Požádal mě,

abych tam šel s ním, protože znám pravidla liturgie, tak abych mu poradil, kdy kleknout, kdy povstat. Poté mně bylo nabídnuto členství a jsem v řádu.

77 Člověk musí být vyzván ke členství, musí mu být nabídnuto?

Je to tak, má to svá pravidla. Ivan mě znal z dřívějšíka. Věděl, jaké vyznávám hodnoty a postoje, jaký mám morální náhled na život. Když vás pasují na rytíře, pokládají vám na ramena meč a zazní slova: hledej bratry. Měl jsem tu čest přijmout rytířský plášť v roce 2018 v Rakousku. Kládl jsem si otázku, co mám dělat dál? Dostalo se mi odpovědi, abych zůstat takový, jaký jsem. Dělat svou práci a když potkám člověka, který má stejné názory, vyznává stejné hodnoty, začít s ním spolupracovat. Když se ujistím, že může být přínosem pro řád, je čas ho oslovit.

77 Hledáte i sestry?

Ano, máme mezi sebou ženy. Nejsou rytířky, ale dámy. Tři byly v roce 2023 pasovány v katedrále sv. Víta na Pražském hradě. Členkou řádu je i moje dvaadvacetiletá dcera.

77 Spolupracujete s jinými necírkevními řády?

Třeba s Řádem sv. Huberta spolupracujeme už několik let. Jeho členem je můj letitý kamarád Pavel Veverka. Pavel zastává stejné hodnoty jako my, dokážeme si říct pravdu do očí, i když není příjemná. To je ta správná důvěra. Po dlouholeté zkušenosti jsem letos sebral odvahu a zeptal se ho, zda by se nechtěl stát členem našeho řádu. K mé velké radosti členství přijal a je našim bratrem. A zároveň je členem jiného řádu.

77 Činnost, kterou vykonáváte prostřednictvím Řádu Ferdinandus Orden 1561, je velmi bohuľibá. Zároveň ovšem váš život je velmi dobrodružný. Plný vzrušení, napětí a adrenalinu. Připomíná – bez nadsázky – akční film.

Narodil jsem se jako neskutečně temperamentní dítě. Jsem z Rychnova nad Kněžnou, z dvojčat. S bratrem jsme byla hrozně divoká děcka, úplně šíleně, dnes se říká hyperaktivní. Je až s podivem, že z nás naše mamka předčasně nezešedivěla. Táta policista, dřív SNB, nás vedl k pohybu. Dědeček pracoval v lese, mamka byla prodavačka, ale srdcem je zahradnice a práci zahradnice také chvíli dělala, k přírodě a pohybu jsme měli blízko. Vyslyšel jsem veškeré výzvy života, šel jsem jim vstříci. Začalo to atletikou, pak přišlo judo. To byl tátův nápad. Dobře věděl, že to se mnou není jednoduché, že chvíli neposedím. Pak jsem šel na lesnické učiliště, tam

◀ Doprovod Mons. Dominika Duky na jedné z akcí

◀ Rok 2022, rytíři FO 1561 v čele s velmistrem Ernstem Kuglerem

jsem trénoval v klubu karate, pak jsem šel na vojnu, tam se trénovalo kung-fu. Když jsem nastoupil u pořádkových jednotek, tam byly zase jiné bojové sporty, zkusil jsem všechno možné.

Na delší dobu jsem zakotvil u karate, tam mě trénoval Radek Bruna, jeho snem bylo natáčet akční filmy. Potřeboval někoho, kdo by, když ho kopne, správně padnul. Když ho praští, aby dělal, že ho to bolí, a někdy to opravdu bolelo. Dostali jsme se do skupiny kaskadérů Ladislava Lahody, Jaroslava Tomsy a Zdeňka Srstky, pobyl jsem tam asi 15 let. Radek je u kaskadérů pořád, on je tam srdcem. Pro mě to bylo spíš dobrodružství. Setkali jsme se se spoustou lidí, točili pro české i zahraniční produkce, milovali jsme akční filmy s Jackie Chanem a život mi nahrál možnost, že jsem se s ním mohl poprat ve finále filmu Rytíři ze Šanghaje (2003). Byli jsme dokonce nominováni na Taurus World Stunt Awards v kategorii nejlepší zápas. Taková obdoba kaskadérského Oscara. Natáčeli jsme se Seanem Conorym, kterého proslavila role agenta Jamese Bonda. V Hartově válce, válečném filmu z roku 2002, jsem se setkal s Bruceem Willisem, Colinem Farrellem a Terranem Howardem.

77 Šel jste do těch scén po hlavě nebo předcházela velmi pečlivá příprava?

Ono se říká, že kaskadérský kousek musí být udělaný tak, aby se dal několikrát zopakovat. Po hlavě jsme do toho šli ze

začátku, než jsme zjistili, že to má nějaká pravidla, těch jsme se potom snažili držet. To už mě to začalo i svým způsobem žít a každé zranění omezovalo. Úrazům jsme se vyhýbali, ale na druhou stranu jsme museli ukázat, že jsme dobří.

77 Byla vám kaskadérská zkušenost dobrá při výkonu dalšího povolání? Mohl jste to využít?

Spíš jsem věci z obvyčejného života využíval ve filmu. Život kolem nás je pořádný „akčňák“, ale život a natáčení jsou dvě

◀ Při výcviku aktivních záloh Armády České republiky

různé věci. V tom filmu se to musí udělat tak, aby z toho divák něco měl. V realitě nejde udělat klapka – stop. Tam člověk musí reagovat.

77 Ale i ve filmu, když vám ji někdo – s prominutím – natáhne, tak to bolí, ne?

To jo. Zranění jsem měl několik. Vykloubené koleno, nebo jsem dostal od Radka nohou do obličejce, když jsme trénovali v teniskách, pak jsme si vzali filmové oblečení a na botách byl podpatek. To nám nedošlo. Letěl jsem asi ze dvou metrů na záda, ale dobře to dopadlo. Jsem tady, jak vidíte.

77 Co na to všechno maminka?

Tohle jakžtakž zvládala, ale když jsem byl na stáži u jednoho policejního útvaru, tak z toho nadšená nebyla. Tam byl výcvik tvrdý a já jsem byl fakt samá modřina. Jako nováčci jsme dostávali zabrat. Ten výcvik jsem nedodělal. Časem jsem se oklepal, nabral další zkušenosti, přihlásil se do jiné jednotky, kde jsem nakonec zůstal šest let.

77 Vaše působení u Policie ČR bylo motivované tatínkem?

Máte pravdu. Tatka byl u SNB, po převratu u PČR a mně se to líbilo. Byl psovod a své práci rozuměl, byl uznávaná špička ve svém oboru, končil jako šéf Výcvikového střediska psovodů a služebních psů Býchory u Kolína. Měl nabídku odejít na Policejní prezidium, ale to pro něj, jak to

☛ Poklona obětem koncentračního tábora Mauthausen

☛ Při rozhovoru pro Český rozhlas Hradec Králové

vnímám já, už bylo moc daleko od domu a možná i moc kanceláře. I já jsem si vyzkoušel být psovod, dokonce jsem šel do školy v Býchorech. Tam jsem občas slyšel, jak chlapi říkali „mladej Kábrt je tady“. Ale práce psovoda nebylo to pravé. Když jsem do Býchor nastoupil, táta zrovna odcházel, takže jsme se střídali. Potkávali jsme se tam všehovšudy 14 dní. Ale byl jsem tam jako žák se svým psem, nic mně nedali zadarmo, prostě jsem musel umět.

☛ I když původně jste nemířil do uniformy. Lépe řečeno, ano, ale zelené.

Ano, tatínek mé maminky, který byl věřící, pracoval dlouhá léta v lese, a když jsem se rozhodoval, co budu dělat, tak to bylo tak půl na půl ... policajt po tátovi nebo půjdu za dědou do lesa. Policejní škola nebo Střední lesnická škola v Novém Městě na Moravě? Dědu jsem miloval, ale občas jsem ho, jako dítě, i pěkně pozlobil. On miloval všechna svoje vnoučata, ale já jsem mu nějak přirostl k srdci snad proto, že jsem se rozhodl pro lesnickou školu. Když jsem byl ve druhém ročníku, tak děda zemřel. To mně bylo neskutečně líto, byl jsem připravený jít s ním pracovat v lese. Učiliště jsem dokončil, ale jeho odchod jsem nesl špatně. Tenkrát jsem se rozhodl, že budu policajtem. A byl jsem jím takřka 30 let.

☛ Postup bývá spíše opačný, ne? Vy jste šel od Policie ČR k Městské policii, ze služby pod penzí do pracovního poměru ...

Když jsem končil u Policie ČR, už jsem dělal kaskadérství a předpokládal, že by nás to mohlo docela dobře živit. Pak jsme ale kvůli chybě jednoho našeho kolegy přestali natáčet, to by bylo na delší vyprávění. Odešel jsem od státní policie, ale natáčení nepokračovalo. Asi dva roky jsem se tedy toulal v civilním sektoru. Poznám práci ve fabrice i na stavbě jako dělník. Viděl jsem, že život není jenom o represii, ale o lidském soužití.

☛ A pak ve vašem životě nastala zásadní změna...

☛ Slavnostní uniforma Ferdinandus Orden 1561 i s rytířským pláštěm

Potkal jsem Ježíše. A přijal jsem křest. V katedrále, kam jsem docházel, si mě jednou vzal kněz stranou, a „promluvil mi do duše“. Dospěl totiž k názoru, že bych se měl vrátit k policii. Váhal jsem. Bylo mi jasné, že když se vrátím k policii, přijdu o výsluhu. Nebyla v té době nijak závratně vysoká, ale pořád to byly nějaké peníze. Měl jsem rodinu, rekonstruovali jsme dům, studoval jsem vysokou školu. Na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec králové se tenkrát otevíral první ročník náboženské výchovy a učitelství, tak jsem se přihlásil. V Lázních Bělohrad jsem se setkal s kamarádem, který mně řekl, že v Hradci Králové přibírají k Městské policii. Zapadlo mi to jako poslední dílek puzzle. Vnímá jsem to jako takové volání, tukání. Jako když vás někdo někam zve, ale přitom nenutí. Nemusel jsem se zapřít patami do země a říct jak malé dítě: ne, až zítra. Tak jsem to zkusil, přihlásil se a zůstal jsem u Městské policie v Hradci Králové 15 let.

☛ V kolika letech jste byl pokřtěný?

V 27 letech. Mám problém pamatovat si den křtu, ale pamatuji si den obrácení, to bylo 29. listopadu. Bylo to jako blesk z čistého nebe. Zpětně jsem si uvědomil, že určitá cesta tomu předcházela. Když jsem byl u zásahovky, chtěl jsem si rýpnout do kamaráda, který byl věřící: představ si, co mi přišlo na mobil, mám tady pivní otčenáš. On se nesmál. Řekl mi, že má svůj Otčenáš, jiný, lepší. Pivní otčenáš byl pro něj, jak mi řekl, hřích. To ve mně zarezonovalo a chtěl jsem vědět víc.

☞ Rok 2005, natáčení filmu *Tristan a Isolda*

☞ Kaskadéři při natáčení s Lorenzo Lamasem, Petr Kábrt třetí zprava

V té době nás u jednotky bylo přes dvě stovky, na každé chodbě třeba padesát. Měli jsme pohotovosti, výcvik, nástupy, pořád se tam někdo motal a vlastně málokdy byl prostor na to vést soukromý hovor, a ještě o hříchu, to by se asi všichni divili. Jenže najednou to vyšlo tak, že všichni odjeli, a na té chodbě nebyl nikdo, jenom já a můj kolega křesťan, my jsme zrovna nikam nemuseli. Měli jsme čas si sednout v kuřárně, v té době jsem ještě kouřil, a dvě hodiny jsme vedli rozhovor o Bohu, hříchu a odpuštění. Dal mně nějakou modlitbu, že se ji mám pomodlit a Bohu v ní vypovědět všechno, co mě tíží. Musím říct, že v té době jsem vážně Boha potřeboval, jen jsem to nevěděl. Šel jsem tedy do svého pokoje a tu modlitbu jsem se pomodlil. Kamarád pak zaťukal a ptal se: tak co, povedlo se? Odpověděl jsem, že jsem se modlil dvakrát, ale že nevím, jestli mě slyšel. „Slyšel,“ odpověděl. Co bylo zvláštní, že když jsem si šel večer lehnout, tak jsem cítil, jako kdyby mě někdo držel v náručí, že jsem v bezpečí. Věděl jsem, že je Bůh se mnou. Od té doby mi každý den dával najevo, že je se mnou. Svým způsobem. Tak, abych já věděl, že je tady.

☞ Jak ho vnímáte?

Já mu říkám šéfe. Taky mu říkám, že je můj Bůh a Spasitel, bratr a největší přítel.

☞ Jak jste se dostal do kruhu lidí kolem Dominika Duky?

Když jsem byl pokřtěn, byl už jeho ceremoniářem Vojtěch Mátl. Jak jsem chodil na mše, tak si mě všimli. On a Václav Hájek. Věděli, že jsem policajt, a oslovili mě. Moje první akce byla Eucharistický kongres v Hradci Králové. V sobotu 1. června 2002, vidím to jako dnes. Cítil jsem se jako osobní strážce, ale moje hrdopysství utrpělo v momentě, kdy mě poslali hlídat parkoviště s autobusy. Já policajt z jednotky a budu hlídat parkoviště! Ale byla to první služba a zároveň i zkouška, jak se osvědčím. Dodnes na to moc rád

vzpomínám. Ona práce ochránce a pořadatele není jen o tom, že se hlídají kněží, biskupové, arcibiskupové. Je hlavně o tom, aby bylo všechno v pořádku, aby někdo nenarušil průběh bohoslužeb či podobných akcí. Sledujeme okolí, zda se neděje něco podezřelého, jestli nemá někdo třeba zdravotní problémy. Takže tu ochranu jsem si opravdu zažil od piky, od vojáka v poli a, jak jsem již uvedl, jsem za to moc rád.

☞ Byl jste opravdový bodyguard, osobní strážce, mnohokrát jsem vás viděla s příposlechem za uchem.

Ano byl. Jezdil jsem i do Prahy, doprovázel na Svatováclavských poutích ve Staré Boleslavi, tu akci mám velice rád. Byl jsem při ukládání ostatků P. Josefa Toufara v Čihošti, jezdil na poutě do Libice nad Cidlinou, na Sněžku. Působil jsem jako osobní strážce Dominika Duky, ale i dalších církevních hodnostářů, podle toho, jak jsem měl určeno.

☞ Jak na pana kardinála vzpomínáte?

Vím, že někteří lidé ho vnímají jako kontroverzní osobu. Já jsem ho měl prostě rád. Zažil jsem s ním spoustu krásných chvil. Třeba ministrantský tábor, který vedl Vojta Mátl. Kluci a holky tam měli noční bojovou hru, museli pěšky ujít, samozřejmě za doprovodu vedoucích, docela velkou vzdálenost a plnit různé úkoly. Pak spali třeba 3–4 hodiny, byla

☞ Pamětní medaile Ferdinandus Orden 1561 k desátému výročí působení v ČR

❖ Otužování se v ledové vodě je pro Petra Kábrta relaxem

❖ Tatra 815 je podle Petra Kábrta úžasný stroj, který moc rád řídí

to příprava na službu v církvi. Mimochodem, mnozí jsou dnes už dospělí chlapi a službu církvi odvádějí nádherným způsobem. Pan kardinál tenkrát za námi přijel do obory velmistra Řádu sv. Huberta Jana Františka Otavy, kam jsme se v noci přesunuli. V oboře byl potok s tůňmi a v těch byli vysazení pstruzi. Ministrantům jsme oznámili: co si ulovíte, to si sníte. Kluci a holky se učili chytat pstruhy do ruky a vyhazovat na břeh. Otec Dominik tam byl s námi a vysvětloval jim, jak to dělali jako malí kluci a jak to mají udělat oni. Prožívali jsme s ním civilní radosti a já jsem ho vnímal jako přítele.

❗ Co vás zaměstnává v současné době, co se vám honí hlavou, i když nejste v práci?

Dělám na sociálním odboru magistrátu Hradce Králové veřejného opatrovníka. Je to úplně jiná práce než u policie. Pracuji s lidmi, kteří mají nějaké psychické omezení, nejsou schopni se sami o sebe postarat. Nebo můžou mít nějaké zdravotní problémy – schizofrenii, mentální retardaci a podobně není nikdo, kdo by se o ně postaral. Nemají rodinu, která by jim zajistila bezpečí. Jsou to dospělí lidé od 18 let, nejstarší má něco přes 80. Někteří jsou v ústavech nebo v domovech, kde je o ně postaráno, a my jim třeba zřizujeme úcty. Ty, které mám v péči já, jsou hlavně ti zlobiví.

Když jsem dělal u Městské policie prevenci kriminality, poslední roky už jsem

uvažoval o tom, že u policie skončím. Došly mně baterky a nešly dobít. Práce, kterou jsem žil, mě přestala bavit. Tak jsem se modlil: co dál, Bože? Chtěl jsem dělat něco, co má smysl, ale kam se hodím. Mám nějaké hřivny, tak co s nimi? Asi po dvou letech za mnou přišel kamarád, že na úřadu mají bezdomovce, kteří si tam chodí pro peníze a jsou agresivní vůči úředníkům. Že by tam potřebovali chlapa. Řekl jsem, že to zkusím. Vždycky, když jsem nebyl v práci, šel jsem pracovat na magistrát. Dostal jsem dohodu o provedené práci a tři měsíce jsem to zkoušel. Ta práce mě sedla, a už jsem tam šestým rokem.

❖ Služba u Městské policie v Hradci Králové, člen motohlídky

❗ Jak relaxujete?

Cvičením. Teď mám trochu problém, měl jsem dva roky boreliózu, ale snažím se sportovat. Do nedávna jsem dělal silový trojboj a tam mě můj o deset let starší trenér připravil tak, že jsem se stal vicemistrem Evropy a světa, mistrem České a Slovenské republiky. Co opravdu miluju, je otužování. Osobně se otužuji už 15 let. Teď máme takovou „omylem založenou“ skupinu otužilců, která vznikla při covidu. Říkáme si Ledoborci, netaháme do toho politiku, užíváme si přátelství, jezdíme na závody. Dokonce máme zápis v Guinnessově knize rekordů, vytvořený na jezeru Most. Scházíme se vždycky v neděli odpoledne, kdy vybereme louži, do které vlezeme. Bojujeme se zimou a, i když jsem zvyklý, tak se mi někdy do vody nechce. Bolí to, fouká studený vítr nebo sněží, ale pro tu bolest a ostatní s tím spojené tam jdeme. Zároveň je to proces očištění. V té vodě nechávám útrapy, stres a těžkosti předchozího týdne. Při otužování tělo bojuje s chladem a začne vyplavovat adrenalin jako přirozenou obranu. V okamžiku, kdy vylezete z vody, tak tělo už neví, co má s tím adrenalinem dělat dál a projeví se to tak, že jsme všichni rozesmátí, je tam radost. My tomu říkáme heroin chudých. Dá se to přirovnat i k tomu, že jsme vylezli z křtitelnice a jsme očištěni. Pro mě voda je velká symbolika.